

EL LLENGUATGE

La caiguda i el caient

Així com dels verbs *córrer* i *crèixer* hem obtingut, respectivament, d'una banda, els noms derivats *correguda* i *crescuda*, substantivació de les formes femenines del participi passat, i de l'altra *corrent* i *creixent*, adjectius derivats amb una forma coincident amb la del gerundi i usats també com a substantius, del verb *caure* hem format una parella de derivats anàlegs, *caiguda* i *caient*, que no han d'ésser generalment usats amb el mateix significat. Com que en els dos primers casos —*córrer* i *crèixer*— existeix un fet paral·lel en el castellà, que ha obtingut també dels seus verbs corresponents unes parelles de derivats anàlegs, «*corrida*» i «*corriente*», «*crecida*» i «*creciente*», i com que aquest fet, en canvi, no s'hi produeix en el cas del verb corresponent a *caure*, que ha originat únicament «*caída*», es comprèn prou bé que alguns no tinguin en compte aquesta doble derivació del verb català i atribueixin també a *caiguda* el significat que cal atribuir a *caient*.

Cal recordar, per tant, que *caiguda* significa «acció de caure» i *caient*, mot que, contràriament a *corrent* i *creixent*, en principi adjectius i usats alhora substantivament, no usem sinó com a substantiu, significa «manera de caure», especialment aplicat a la roba o a un vestit. Diem, així, *una caiguda de cavall*, *la caiguda de la fulla*, *la caiguda del ministeri*, però *el caient d'un vestit*, *d'una americana*, especialment en frases com *Aquest vestit té un bon caient*. En sentit figurat s'usa també en l'expressió *el caient d'una frase*, significat «d'aspecte, l'aparença, l'efecte que (una frase) pot produir en l'oient o el lector»: ...*quan la construcció correcta donaria a la frase un caient excessivament artificios...* (Fabra, Gramàtica de 1956, pàg. 95). Però és sobretot en l'expressió *caient d'ulls*, «manera habitual d'abaixar els ulls una persona», en què n'hi ha molts que recorren, per influència del castellà, a *caiguda* en lloc de *caient*. En canvi, és realment amb *caiguda* que hem format la frase feta *anar de caiguda* (però no «de capa caiguda»), significat «anar en decadència». Els dos derivats, però, coincideixen en la formació de locucions temporals: *al caient de la tarda*, *al caient de les nou*, *a la caiguda de la fulla*, *a la caiguda del sol*.